

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred **eno krono** za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vratice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Prvi pozdrav!

Naš list pošilja danes svojim dragim čitateljem prve pozdrave v novem letu. Kaj bo nam prineslo novo leto? Tega pač razven ljubega Boga nihče ne ve, bodočnost nam je zastrta z neprozornim zastorom. Toda vsi vemo ali bi vsaj že morali vedeti, kaj nam je v novem letu storiti. Dolžnosti naše, delo naše v novem letu nam mora biti že dobro znano! In to je tudi našim čitateljem dobro znano!

Izpolnjevanje si hočemo svojo izobrazbo! Dandanes divja po celem svetu boj jednega stanu proti drugemu. Kateri stan je manj izobražen, je odvisen in suženj drugemu stanu. Kmečki stan mora biti svoboden stan, le v svobodi mu je zagotovljen dober prospek, za to si moramo pridobiti povoljno izomiko, ki je prvi pogoj za svobodo. Slovenski kmečki mladeniči! Poglejte med druge stanove, kako se tam skrbno vzgojuje in izobrazuje njih naraščaj, njih mladina. Ali hočete vi za drugimi zaostajati? Ali se hočete dati od drugih nadkriliti? Nikakor ne, ampak vi morate skrbeti, da ste

Človekožrci.

Na svetu je še človekožrcev, to je takih ljudi, ki jedo druge ljudi. Učenjaki jim pravijo „kanibali“. Dolgo časa se je mislilo, da pravi človek ne more jesti človeškega mesa, ampak da so ti človekožrci neke nakaze, veliki orjaki z jednim okom sredi čela, z dolgim repom in s pazjimi nogami. Mi znamo vsi, da ni nikjer na svetu takih nakaz, da izhajajo vsi ljudje samo od jednega plemena, da so vsi jednake podobe in da so vsi pred Bogom bratje. Ko se je to enkrat določilo, potem se je začelo misliti, da ne morejo biti taki ljudje, ki jedo druge ljudi, pri zdravi pameti. Kako bi mogel pameten človek ubiti drugega človeka, samo zato, da ga speče in poje.

Tedaj so se oprijeli mnogi učenjaki te stvari in so jo začeli proučavati. S početka so znašli, da se nahajajo človekožrci samo pri popolnoma divjih narodih, ki niso niti dobri lovci in ki nimajo niti pojma o kmetijstvu, o rokodelstvu in o trgovini. Tudi so znašli učenjaki, da jedo ti človekožrci samo svoje sovražnike, ki so jih v boju ubili ali zaslužjili. Pozneje se je dokazalo, da jedo človeško meso tudi taka plemena, ki si znajo sicer na vsak način prekrbeti

v svojih stanovskih rečeh in v splošnih javnih zadevah temeljito podkovani. Izpopolnjevanje se torej hočemo, da bomo lahko branili čast in korist svojega imenitnega kmečkoga stanu.

Slovenskemu imenu in jeziku hočemo priboriti na slovenski zemlji popolno pristoječo mu veljavo. Še se nahajajo med nami ljudje, ki nočejo pripoznati, da na slovenski zemlji gre samo Slovincem gospodstvo, ki delajo nemir po občinah in okrajnih zastopih ter želijo vso javno oblast spraviti tujcem v roke. Mi tega ne bomo trpeli, mi hočemo mir na svoji zemlji. Kdor noče nas slovenskih kmetov pripoznati za edino opravilene gospodarje na lepi slovenski zemlji, naj pobere svoja šila in kopita ter odide, kamor mu drago. Hujškačev ne maramo in bomo jih skušali posebno na gospodarskem polju izstradati.

Vedno bomo tudi opozarjali na to, da se spoštuje med nami naša sveta vera in da poštemo življenje ne izgine med slovenskim narodom. To ni samo potrebno za življenje onkraj groba, ampak tudi za

hrano, — pa tudi to, da taki jedo najrajši meso svojih sorodnikov in prijateljev. Tako jedo na otoku Nova Britanija domači ljudje svoje mrtve sorodnike. Na otoku vojvode Jorskega pri plemenu Duk-duk sme mož ubiti svojo ženo, čim je opazil, da ji ni volja pri njem delati. Mrtvo ženo potem skubajo in slavnostno pojedjo.

Najhujši človekožrci so Kanaci na Novi Kaledoniji, potem nrebivalci Salamonskih in Fižkih otokov v Avstraliji. Tudi v Avstraliji živi več človekožrskih plemen. Tako imajo neki Jalongudi, ki bivajo na iztoku v srednji Avstraliji, to navado, da poje mož svojo ženo ali sploh dekle, ki jo je imel rad, ali pa ki mu je bilo v bližnjem sorodstvu. V „Kraljevi zemlji“, v severni in južni Avstraliji pojedjo starši večkrat svoje novorojene otroke, ker mislijo, da bodo potem močni in da bodo dolgo živeli. Iz tega vzroka je večkrat starejši brat mlajšega, — stariši mu naravnost tlačijo bratovo meso v usta, samo da dobi nekaj njegove moči. Neki Dajaci na otoku Borneo jedo navadno svoje bolne sorodnike samo tedaj, ako so jako lačni. Mnogi potovalci pišejo, da prosijo pri nekih plemenih sami starci svoje mlajše, naj jih pojedjo, samo, da jim ne bodo več na potu.

moč in blagostanje celega naroda na tej zemlji. Francoski narod propada, mažarski narod propada, turški narod hira, ker vlada med njimi življenje, ki slabi dušo in telo! Zato pa imenujemo tudi liberalce in vse stranke, ki napadajo vero in njene nauke, da niso prave narodne stranke, ker podkopavajo podlago zdravemu narodnemu razvoju.

V našem listu bomo gojili vse, kar bo pospeševalo ravnokar izrečene namene. In ker so naši nameni pošteni ter slovenskemu kmetu in slovenskemu narodu v korist, zato upamo, da najdemo pri vseh pravih rodoljubih, in pri vseh, ki se strinjajo z našimi nazori podporo. Razširjajte naš list ter ga podpirajte z dopisi, ki so v smislu našega programa. V to ime pošiljamo vsem cenjenim čitateljem našega lista prve iskrene pozdrave v novem letu!

Mladinska organizacija.

Kdaj se pridobivajo za društva novi udi. Najbolj ugoden čas za pridobivanje novih društvenih udov je ob priliki društvenih prireditev, kakor poučnih zborovanj,

Gotovo je toraj, da je človek začel jesti človeka samo v hudi stiski.

Ali tudi to je res, da jedo danes ljudje druge ljudi samo iz velikega neznanja in pa, ker mislijo, da vdobe od človeškega mesa in od človeške krvi vso jakost onega človeka, ki so ga pojeli.

Tudi naš narod ima več krivih ver. Tako verujejo nekateri, da veše ubijajo otroke in jih darujejo smrti samo za to, da bi same dolgo živele. Tudi verujejo nekateri, da postane mrtve človek volkodlak in da pije potem človeško kri.

Vsa ta vera na veše in volkodlake nam dokazuje, da se je po vsem svetu ohranil spomin še na oni divji čas, ko je človek pil človeku kri, mu trgal meso in jedel.

Ali ne smete misliti, da so tudi v onem divjem času delali tako vsi ljudje, kakor n. pr. danes koljejo vsi volkovi ovce. To ne more biti, ker niti živali istega roda ne jedo jedna drugo: mačka žere miši, lisica zajca itd, ali mačka pušča mačko na miru. Tudi vam je znano, da vrana vrani ne izkljuje oči. In človek naj bi bil žival — in sicer najhujša žival?

In vendar, ako hoče človek, je bujši od vsake živali! Dobri ljudje, pa tudi najzadaji divjaki, gotovo niso bili nikdar človekožrci.

veselic, gledališčnih predstav itd. Naj se za take prilike imenujejo goreči udje ter določijo, da med občinstvom nabirajo novih udov.

Sv. Anton v Slov. gor. Naš socialno-politični tečaj bo trajal redno do spomladi, ko se bo začelo delo na polju. Navdušenje zanj je nepričakovano veliko. Oglasilo in obnemem zavezalo se je 11 mladeničev, kateri hočejo redno vsak shod obiskati. Shod se vrši vsak teden po enkrat. Vsi udeleženci imajo kot pomožno knjigo Politični katekizem za Slovence. (Dobiva se v tiskarni družbe sv. Mohorja v Celovcu, stane 50 h.) Za predavanje samo pa se rabijo Krekov socializem, Apihov Naš cesar, Dečkov obč. red itd.

Društva na delo! Bralno društvo pri Sv. Antonu v Slov. goricah nam daje zopet lep vzgled, kako je treba delati za ljudsko izobrazbo. Z vsakim letom se v naši slov. krščansko socialni organizaciji pogloblja delo. Vsak pravi ljudski prijatelj mora nad tem občutiti veliko veselje! Žal pa je še mnogo društev, v katerih se premalo stori za izomiko društvenikov. Pač nihče se ne more izgovarjati, da bi ne imel nobenih zgledov več ali da bi ne mogel dobiti navodil, kako je treba začeti. Za to pa na delo, kdor ima resno voljo!

Mladeniška zveza pri Sv. Ilju v Slov. goricah je imela dne 6. januarja svoj letni občni zbor. Na zborovanje je došlo nad 50 vrlih naših šentiljskih fantov. V zvezino vodstvo so se izvolili: Žebot, Draž Jos., Marko, Muršec, Wrus in Koletnik, namestnikom pa Vekoslav Štelcer in Franjo Lorber. Iz poročila o delovanju „Zveza“ v preteklem letu posnamemo, da je „Zveza“ priredila 7 podružnih shodov, v poletju pa več zabavnih i podružnih izletov. Zastopana je bila Zveza častno na mladeniškem dekanijem shodu meseca marca v Jarenini, kjer je med drugimi tudi govoril naš voditelj. Istotako je on imel tudi poročilo na veličastnem zborovanju nepolitičnih društev iz cele Slovenije dne 3. in 4. septembra v Mariboru. Tudi tega shoda se je vdeležilo dokaj naših fantov. Na Prešernovi slavnosti smo bili zastopani po dičnem našem duhovnem voditelju. Udov je imela Zveza 54, med temi 36 rednih. — Na obč. zboru je govoril voditelj o pomenu in koristi izobrazbe, č. g. duhovni voditelj so nas v jedrnatih besedah vspodbujali na delo narodno in krščansko. Nepozabni naš častni član č. g. Davorin Roškar so nam poslali pozdrav v vznesenih, ognjevitih besedah. Došli so še pisмени pozdravi od Fr. Marko iz daljne Bavarske, Roškarja od Sv. Benedikta in vrliga Lojzeka, ki je v javni službi. Vsem smo zaklicali navdušeno: Živijo! — Ko smo zborovanje dokončali, došli so še neustrašeni duhovni voditelj jareninske Zveze, č. g. Evald Vračko, ki so nam v spodbudnih besedah narisali delokrog naše prepotrebne mladinske organizacije, ter so nas povabili na shod v Jarenino. Z geslom: „Bog in narod“ se je zaključilo to lepo zborovanje in veselih src ter polni domoljubnega navdušenja smo se razšli. — Tajnik. Kako dobiti govornikov za društva? Najbolje je, da se udje društev kakor v šoli učijo kakega za poznejše življenje važnega predmeta, n. pr. občinski red, ustava, knjigovodstvo itd. Toda razlika mika! Včasih je treba prirediti tudi širjim krogom pristopno zborovanje in povabiti od drugod govornika. Za mnoge so velike skrbi, kako dobiti tujega govornika. Tukaj naj posežejo

vmes dekanijem odbori. Med duhovščino, učiteljstvom, zdravništvom itd. dotičnega okraja bode gotovo mnogo dobrih govornikov, voljnih, da prevzamejo poučna predavanja. Samo potrkati je treba na njih vrata in jih pridobiti. Predložiti jim je seznam različnih predavanj, za katera se naj odločijo in jih naprositi, da si določijo kraj in čas predavanja. Mogoče bo dobro, da skličejo dekanijem odbori vse za predavanja zmožne moze celega okraja k zaupnemu shodu in kar na tem shodu vse natančno določijo.

Potovalno knjižnice za obmejne Slovence na Štajerskem sanje štajerski pododbor „Slov. kršč. socialne zveze“. Podjetje je velike važnosti za obranitev in okrepitev slovenskega življa. „Slov. Gospodar“ „Naš Dom“ „Domovina“, posebno pa knjiga Antona Bega, „Slovensko-nemška meja na Štajerskem“ mora oči odpreti vsakemu rodoljubu, v kaki nevarnosti se nahajamo obmejni Slovenci. Da bi se uresničila ustanovitev potovalne knjižnice, zato ima pododbor dobro voljo; nima pa potrebnih sredstev. Prosimo torej vse cenjene čitatelje tega lista in vse Slovence, naj po svojih močeh podpirajo to potrebno akcijo: s knjigami in denarnimi prispevki. Maogo knjig leži po omarah in zabojih pri č. gg. duhovnikih, uradnikih, profesorjih, učiteljih, ki jih ne bodo čitali nikdar več. Pošljite jih obmejnim Slovencem in iste postanejo naroden kapital, ki bo v kratkem prinašal obilnih obresti! Zaupniki za poslovanje knjižnice so že pridobljeni v mnogih krajih. Darila in knjige naj se blagovolijo poslati na naslov: Jožef Kranjce, kapelan Sv. Peter niže Maribora.

Dekanijem odbore pristrčno prosimo, da v teku tega meseca pošljejo pododboru S. k. s. z. v Mariboru svoja poročila. Naslov: dr. Anton Korošec, Maribor. Važnejša mesta iz poročil se bodo objavila v „Našem Domu“. Če poročevalci ne žele, da bi se kako mesto objavilo, naj zaznamujejo isto kot zaupno. Bratske pozdrave!

„Krščanski detoljub“. Bralnim društvom priporočamo, da si naročijo ta časnik, ki bo starišem gotovo za vzgojo in rešitev mladine dobrodošel. List stane brez prilog 50 vin., s prilogami 80 vin.

Zakaj smo nasprotniki Nemcev?

(Furman.)

Dandanes, ko se toliko govori in piše, da bi naj Slovenci postali politično in gospodarsko samostojni in neodvisni, posebno od svojih najmočnejših sovražnikov Nemcev in ko je marsikateri priprost Slovenec mnenja, da ni prav, da so mnogi njegovi rojaki tako hudi nasprotniki Nemcev, bi bilo morda dobro, da pogledamo nekoliko nazaj v preteklost svojega naroda in spoznavamo „dobrote“, ki nam jih je nemški rod delil tekom stoletij.

V šestem in sedmem stoletju po Kr. naselili so se naši pradedje po krajih, kjer smo še danes mi njihovi potomci, razun tega pa še po krajih, ki so zdaj že v nemški posesti, tako n. pr. po Zg. Štajerskem, Koroškem in Tirolskem.

Bili so naši očetje mirne narave, niso se radi spuščali v boje in so menda tudi že takrat imeli to slabo lastnost, da so vse to, kar je bilo tujega višje cenili ko domače in le tedaj, če jih je kdo že prehudu pritiskal, so se z orožjem postavili v bran.

Že v... je njihov sosed... vkratk napadel... a drugič mu je... branili svojo... prostost.

Skoro celo... imeli potem lastne vojvode za...

V teku naslednj... jih začeli hudo stiskati div... hi se obranili teh ljudij, ki so... rina, so prosili Nemce pom... da jih bodo potem ti nam... tlačili.

Nemci so bili v tistem času že večinoma kristjani postali, a le bolj na zunaj, v njihovem obnašanju še ni bilo veliko opaziti tistih lepih čednosti, ki jih uči krščanska vera in v njih srcih so še gospodarile poganske strasti. Razni njihovi vojvode in plemenitaši so začeli oznanovalec krščanske vere tudi med Slovence pošiljati in pokristjanjenje naših prednikov se je začelo. Ali kmalu so Slovenci izprevideli, da jih hočejo nemški velikaši s pomočjo krščanske vere le podjarmiti in v krvavih uporih so izgnali vse nemške misijonarje. Ti nemški duhovniki se pa tudi zato niso zmalj priljubiti ljudstvu, ker niso razumeli slovenske govorice.

Vkljub temu bi se Slovenci gotovo ne bili tako srdito ustavljali krščanski veri, ako bi je Nemci ne bili razširjali z ognjem in mečem in ako bi jim ne bili pri tem jemali njih svobode in njih posestev.

Da je to res, pokazalo se je jasno v devetem stoletju, ko sta prišla sv. brata Ciril in Metod med Slovence razširjat krščansko vero.

Ta dva svetnika, ki sta bila doma na Grškem, nista imela nobenega drugega namena, kakor razširjati sv. vero iz ljubezni do Slovencev in razlagala sta božje nauke v domačem slovenskem jeziku. Tedaj pa naši pradedje niso zgrabili za orožje, ampak v nekem starem pismu najdemo zapisano: „Slovenci so radi imeli, da so božje stvari slišali v svojem jeziku“. Ljudstvo je nemške duhovnike zapustilo in se začelo okoli sv. Cirila in Metoda zbirati.

To je Nemce silno jezilo; najbolj pa jih je peklo še to, da se je tudi božja služba v slovenskem jeziku opravljala in zato so z različnimi lažmi in zvijačami obrekovali in sumničili sv. Cirila in Metoda in ju pri papežu zatožili, da učita krivo vero. Morala sta se sedaj iti zavoljo tega v Rim zagovarjat. Pa to obrekovanje jima je le koristilo, kajti papež jima je potrdil vse, kar sta bila med Slovenci storila in je posvetil Metoda celo za nadškofa.

(Dalje prih.)

Spomini z romanja v Rim.

Piše kmet iz mariborske okolice.

(Dalje.)

V cerkvi sv. Ignacija na desni strani v veliki kapeli je dragocen altar sv. Alojzija, pod katerim počiva njegovo truplo v umetno izdelani rakvi iz lazurnega, svetlobliščeečega kamna. Nad altarjem je iz belega marmorja čuda lep kip vnebovzvetja sv. Alojzija. Pred altarjem je vedno polno molilcev in zale mladeniče sem občudoval, ki so tam klečali in sv. Alojzija pomoči prosili.

Slabo znamenje pa je, da se pri nas po Slovenskem že 15 letni mladeniči pogosto sramujejo v domači cerkvi pred altar priti. Žalibog, da brezverna mladina našemu narodu z raznimi zločini pred celim svetom

sramoto dela, vrh tega pa sama sebe v nesrečo spravlja ter svojim starišem in sorodnikom britkosti dela.

Ogledali smo si tudi v drugem nadstropju hišico, kjer je sv. Alojzij kot redovnik stanoval in umrl. Videli smo v stekleni omari iz voska njega v naravni podobi. Kazali so nam njegovo obleko, bukve, katere je lastnoročno spisal, in razna pisma, katera je svojim sorodnikom in drugim pisal. Na stenah kažejo podobe, kako se sv. Alojzij biča, bolnikom strože in kako umira. Blizu te sobe je lepa Marijina kapela, kjer sta z dobrim prijateljem Janezom Berhmansom pogosto sv. obhajilo prejemale. Na levi strani, sv. Alojziju nasproti, je altar zveličanega Janeza Berhmansa, kateri se je odlikoval po čednostih sv. Alojzija. V glavnem altarnju so ostanki od 83 sv. vojakov in mučencev. Od sv. Ignacija se vidi mašni plašč in nekaj obleke. Iz te cerkve smo se romarji težko ločili in lepi spomini ostanejo nam nepozabni.

Popoldne smo se peljali v cerkev Marije Snežne, katera je četrta glavna v Rimu. Cerkev je zelo velika ter prekosi po velikosti in starosti vse druge Marijine cerkve v Rimu, katerih je 80. Menda je vsem znano, da Snežnica se imenuje po čudežu, ki je bil povod k staviljenju te cerkve. Dne 5. avgusta je namreč na tistem prostoru sneg zapadel in pobožen rimski zlahnik po imenu Janez je tam postavil cerkev. Na trgu pred cerkvijo stoji 41 metrov visok granitni steber, na katerem stoji zelo krasna podoba Marije iz pozlačenega bronu. Bazilika je že po zunanjem obrazu veličastna. Jako okusen in zelo visok je zvonik in na vsaki strani ste dve lepi kupoli. Vrh vhoda je mostovž, raz katerega papež na praznik Marijinega vnebovzeta delijo apostolski blagoslov. Lahko si je misliti, kolike trume Rimljanov in romarjev tisti dan tje prihajajo. Dalje prihodnjic.

Domače novice.

Naše misli so danes kratke, a velevažne: Dosedanji naročniki, ostanite nam zvesti ter skrbite, da se število naših naročnikov poveča! Posebno nagovarjajte one, ki so naročeni na ničvredne liste ali ki nimajo še nobene liste, da postanejo naši naročniki in čitatelji. Osebnih napadov ne hasnijo mnogo, pač pa se nasprotniki spreobrnejo, če jim date naše časnike v roke. V prihodnjih številkah pa se razgovorimo tudi o drugih rečeh, ostanite nam torej zdravi do tlej! Toda nekaj vendar ne smemo pozabiti! V Mariboru bodo od 21. januarja naprej vsako nedeljo od 10. do 12. ure predpoldan v Narodnem domu v sobah Bralnega društva poučna predavanja za kmečko in delavsko ljudstvo. Pridite, okoliščani, že 21. jan. v obilnem številu k predavanjem!

Potres. Dne 2. t. m. zjutraj je bil po celem Spodnje Štajerskem potres, ki je precej stresel hiše, tako da je marsikateri skočil prestrašen iz postelje, seveda, če se je grel v njej. Škode ni naredil skoraj nobene, samo tu pa tam je padla kaka opeka raz streho ali pa se nekoliko poškodoval dimnik. Nekateri ljudje so še tudi naslednje dni hoteli v svoji razburjeni domišljivosti čutiti lahke sunke. Zadnje me sece sem se res pogosto ponavljajo potresi pri nas, a upamo, da ne bodo močnejši.

Slovenske zmage pri občinskih volitvah. Zopet smo tako srečni, da moremo našim bralcem naznaniti zmage naše stranke pri občinskih volitvah. Srčno nas veseli, če zapišemo tako vest. Dal Bog, da bi mogli v vsaki številki „Našega Doma“ poročati o takih zmagah. Naše veselje pa je danes posebno veliko, ker poročamo o dveh zmagah na skrajni meji, kjer že pritiska oholi in brezobzirni sovražnik ter stega svoje grabežljive roke po gospodarstvu obmejnih občin. Tako so vrli slovenski možje zmagali v vseh treh razredih pri občinski volitvi v Dobrenju in sicer že drugokrat. Nemci in nemčurji so prignali vse, kar so mogli, še celo iz Maribora je prišlo nekaj zagrizencev. Vse zastoj! Kjer so slovenski kmetje složni, tam so jaki in nihče jih ne more premagati. Sedaj bodo Dobrenjčani sami gospodarili v svoji občini, ne pa tujci in njih privrženci, ki bi bili skrbeli gotovo bolj za se, kakor pa za občino. — Druga slavna zmaga je bila v obmejni občini Ščavnici. Tudi tukaj so se vršile že drugokrat volitve. Slovenski kmetje so zmagali v vseh treh razredih. Znamo, da se tudi tukaj širi vedno bolj narodna in kmetijska zavest! Slava našim narodnim volilem v obeh občinah!

Kako „kmeta“ rešujejo. Zadnji „Štajerc“ napade nič manj nego 9, piši devet duhovnikov. Tako si predstavljajo ptujski „kmečki“ prijatelji delovanje za kmeta.

Cebelarji! Poglejte vspeh vstrajnega dela! Pred dvema letoma je imel „Slovenski čebelar“ 366 čitateljev, ob koncu minulega leta pa 1257! Dosedanji udje „Slovenskega čebelarstva društva za Spodnje Štajersko“, ostanite vsi društva zvesti ter vplačajte udnino pri svojih podružnicah; kjer še pa takih ni, pa naravnost predsedniku g. Jož. Zeleniku, prof. v Ptuju. Vsi drugi čebelarji pa, ki še niste pri društvu, vrlo pristopajte! Podpirajmo in povzdignimo to pomenljivo in koristno gospodarsko društvo, ki v novejšem času res tako lepo napreduje! Pokažimo Slovenci, da se gospodarski zavedamo; saj nam velja to v čast in lastno korist!

Grdenje kmečkega ljudstva. Vsi listi, tudi nemški so že prinesli popravek, da njihova vest o nečloveškem očetu Čondru v Framu, ki je baje svojega sina imel zaprtega v svinjskem hlevu več let, ni resnična, ampak laž nekega nemčurškega Framčana. Ubogi Čondrov sin je bil namreč božjasten, zato so ga res večasi, ko so šli drugi na delo in ga je bolezen napadala, domači zaprli v hišo, nikdar pa v hlev. Nemški listi so izrabljali od framških nemčurjev izmišljeno laž ter na ostuden način grdili naš kmečki stan pred celim svetom, češ, kako sirov, kako divji in nečloveški še je. A ko so izvedeli resnico, so bili vendar toliko pošteni, da so preklicali svojo laž. Zdaj pride zadnji „Štajerc“ in zopet prinese vso laž, čeprav je že izvedel, koliko resnice je na celi stvari. Nanovo blati pred vsem svetom kmečki stan. Ali je to kmečki prijatelj?

Čudne posledice potresa. Vsled potresa je v neki gostilni v Vitanju godbeni avtomat začel sam svirati. — V Skomrah so bili vaščanje pri mrliču. Naenkrat se je začel mrlič vsled potresa tako premikati, da so ljudje bili same groze vsi trdi.

Kdor zna, pa zna! Gosp. oča Bračko iz Orehovec pri Radgoni škode nikdar ne trpijo. Pred par leti so jim po višali najponižnejše udani pristaši plačo

tako visoko, kakor je nima knalu drugod načelnik okrajnega zastopa. Slovenski načelniki navadno zastoj delajo in si zaračunijo le ono, kar res morajo izdati za okrajnozastopne zadeve. Zdaj, ko so imeli oča Bračko iz Orehovec pri Radgoni visoko plačo, pa so hoteli imeti še tudi — nič dela. In res, najponižnejše udani jim pristaši njihovi so storili, kakor so želeli ter jim v zadnji seji nastavili tajnika, da bo za njih delal. Če jih slovensko zavedni kmetje ne vržejo pri prihodu njih, se gospod oča Bračko iz Orehovec ne bodo nič več branili še nadalje nositi naslov okrajnega zastopa gornjeradgonskega. Gosp. oča Bračko iz Orehovec škode ne bodo nikdar trpeli.

Sv. Ilj v Slov. gor. Naši ljubeznivi nemčurji so res pravi čudaki — bedaki; nič jim ni po volji. Najbolj pa jim urzi to, da se naša mladina zbira v Čitalnici. Pravijo, da je to nepotrebno in kvarljivo. Dá, res je kvarljivo, a ne nam, ampak vam „iubi“ naši nemčurčki. Mladi rod namreč spoznava zanjke, ki jih nastavlja te vi našemu narodu in vam bo enkrat krepko stopil na prste. Z mladinsko organizacijo postaja narod izobražen, poboji in pretapi med fanti so vedno bolj redki. Tudi v gospodarskih rečeh je ljudstvo vedno bolj napredno, za to ne padajo slovenska posoda več v nasprotno kremplje, in vse to nemčurjem — ni prav. Zatorej, Šentiljčani, le vsi k bralnemu društvu.

Vuzenica. Pri nas se je ustanovila orožniška postaja s tremi orožniki. — Nekemu listu se poroča, da so se postavili v trgu kačipoti s samo nemškimi napisi, čeprav je prebivalstvo popolnoma slovensko. Mi še tokrat ne bomo rabili nobene hude grajalne besede, ker pričakujemo, da se ta krivica prav kmalu odpravi.

Pri Sv. Jurju ob Ščavnici se je na lovu obstrlel 19letni Jože Rantaša tako hudo, da je kmalu umrl. Bil je lepega in poštenega vedenja, za to je bil povsod priljubljen. Svetila mu večna luč!

Studenice pri Poljčanah. Tukajšnja novoustanovljena podružnica c. kr. kmetijske družbe prireja od 8. do 15. jan. poučni tečaj, na katerem se predava o vseh potrebnih panogah kmetijstva. Predavanje se pričinja vsak dan ob 9. uri; popoldne so po možnosti praktični izleti. Vrlo tako!

Iz ormeške okolice. Ob novem letu sem potoval po opravkih. Dospel v Ormož, zapazim na desni strani ceste napis: N. N. Bau- und Möbeltischler. Ker pa je dotični sin slovenskih starišev in ker živi največ od Slovencev, prosim ga tem potom, da zamenja ta napis z drugim, za ta kraj primernim.

Dobrna pri Celju. O priliki dobrnskih občinskih volitev so si posebno velike zasluge za zmago pridobili slovenski narodni fantje. Nemčurji so bili zeleni same jeze, ko so zagledali slovenske fante, zakaj vedeli so hitro, da bodo fantje prekrizali marsikateri nemčurški račun. Videlo se je fantom, da poznajo svoje pravice, ker poznajo postavo. In naj se nemčurji še tako jezijo, resnica ostane resnica, da se namreč slovenski fantje učijo pametnih stvari in se pripravljajo za svoj bled poklic, nemčurški pa za pijačo in svinjo „prato“! Živeli slovenski narodni fantje!

Bralno društvo. Ilj pri Velenju priredilo je na Štefanov veselico s predstavo šaljive igre, pri kojoj sami domači fantje in dekleta sodelovali. Da se je pa veselica

tega komrj 4 mesece obstoječega društva tako sijajno obnesla, zahvaliti se moramo velec. g. stud. phil. Vlado Pušenjaku, koji se ni ustrašil ne noči, ne slabega vremena, da je hodil fante o nastopu pri igri podučevati. Slava mu! in Bog daj več takih požrtvovalnih gospodov, da bi pomagali narod buditi in ga podučevali posebno v stanovskih zadevah. Zahvaljujemo se pa tudi vsem dobrotnikom, kakor g. okr. načelniku Ježovniku, županu Skazu, dr. Podlesniku, trgovcu Lagerju iz Velenja in trgovcu Zupanecu iz Šoštanja, kateri so s svojimi prispevki posebno k veselici pripomogli. Istotako se mora hvalevredno priznati sodelovanje cenj. rodbine Kranjceve, Flore in Marici Lager, Liziki in Jerici Drev, kakor tudi vseh fantov-igralcev, kateri so izvrstno in pohvalno izvršili svoje vloge. Hvala gre pa tudi cenj. gostom iz Šoštanja, Velenja, bralnemu društvu na Dobri in d. za njih mnogoštevilni obisk. V šaleški dolini je to prva občina, v koji je že toliko izobražena mladina, da more nastopiti v gledaliških igrah. Zatoraj je bilo zanimanje vsestransko in bili so natlačeni prostori. Na splošno zahtevno se je ta igra na dan sv. Treh Kraljev ponavljala.

Sevnica. Nemila smrt je imela letos v Sevnici obilo žetev. Izbrala si je za svoje žrtve tudi dva velezasluzna Slovence. V torek 26. grudna je umrl naš občečislani gospod župnik Marko Črnko. Dne 31. grudna ob pol 12. uri ponoči je pa nenadoma od kapi zadet izdihnil svojo blago dušo g. Fran Veršec, c. kr. notar v Sevnici. Hud je ta udarec za njega rodbino, a še hujši za nas sevniske Slovence. Kajti on je bil prvi pri vseh narodnih društvih ter podpiral Slovence, kjerkoli možno. Ustanovil je sevnisko bralno društvo, deloval na to, da bi se ustanovil v Sevnici Sokol, ustanovil je blagi pokojnik tudi podružnico družbe sv. Cirila in Metoda itd. Velika žalost vlada v celi občini ter priča o njega priljubljenosti. Lahka mu rodna zemlja, katero je tako zelo ljubil, kateri je posvetil vse svoje moči.

Trbovlje. Tukaj je umrl v rani mladosti premogar Frančišek Keše, jako priljubljen in miren fant. Bil je član „Podpornega društva“. To je jezilo socialdemokrate, ki so to sovraštvu še tudi pri pogrebu kazali. Tako daleč sovraštvu ne sme segati.

Slov. kat. izobraževalno društvo „Straža“ na Dunaju ima svoj II. redni občni zbor v nedeljo, dne 14. jannarja 1906, po slovenski službi božji v veliki dvorani restavracije Antona Wallmer na Dunaju v VI. okraju, Magdalenenstrasse 104. Občni zbor prične ob petih zvečer in ima sledeči dnevni red: 1. Predsednikov pozdrav, 2. čitanje zapisnika III. in IV. izrednega občenega zbora, 3. odborovo poročilo: a) predsednikovo poročilo, b) poročilo o društveni tamburici (poročila predsednik), c) tajnikovo poročilo, d) blagajnikovo poročilo, e) knjižničarjevo poročilo, f) poročilo o društvenem harmoniju (poročila knjižničar), 4. poročilo računskih pregledovalcev, 5. volilo društvenega odbora za leto 1906, 6. volitev dveh računskih pregledovalcev, 7. Slučajni nasveti in predlogi ter raznoterosti. Nato svobodna zabava s petjem in tamburanje. V nedeljo, 14. jan. je redna slovenska služba božja popoldne ob pol treh v cerkvi sv. Antona, XV. Pouthongasse 16. Priporočamo za skupno petje pri službi božji „Ljudsko pesmarico“, ki stane v platno vezana 1 K (po pošti 10 h več) in se more naročiti v Katoliški bukvarni v Ljubljani. Naročnino za pesmarico sprejema tudi knjižničar „Straže“. Na občnem zboru

se bodo vpisovali novi člani. Dosedanji člani naj blagovolijo seboj prinesiti legitimacije! Pobirala se bo članarina za leto 1906. Vpisovalo se bo tudi v družbo sv. Mohorja. Prijatelji društva so dobrodošli.

Koroške novice.

Koroške misli. Pozdravljeni nam tudi v novem letu, koroški bratje! Hudo pritiskajo narodni nasprotniki na vas, vzeti vam hočejo vaš jezik in vaše domove, toda dokler se sami ne udate, bodo njihove nakane brez uspeha. Vsa domovina sočustvuje z vami, gleda s strahom vaše hude borbe ter se veseli vseh vaših uspehov. Ne udajte se tudi v bodoče, ne udajte se, vrli koroški bratje!

Velikovec. Pri nas se gode čudne reči. Zadnjič so poročali časniki iz Rude, da so tamošnji učitelji hoteli odpraviti dosedanje molitve v šoli. Po tem zgledu se ravna tudi mladi Bohrer, o katerem pravijo, da je postal „lutriš“ vere in je sedaj učitelj na tukajšnji ljudski šoli. Pri zadnji učiteljski konferenci je predlagal, naj se otrokom, ki dobivajo opoldan v takozvani Suppenanstalt jed, prepove moliti pred jedjo in po jedi Očenaš in Češčena Marija. To je vendar že skrajna drznost, kar si upa ta človek v svoji nemški liberalni glavici. Večina ni pritrdila predlogu. — Radi tega, ker je Pintarič pri volitvi za krajni šolski svet propadel, so se Velikovčani med seboj pošteno razprli. Nekateri so mislili, da bi morda boljše bilo mesto Pintariča voliti znanega Nageleja, kateri je bolj priljubljen kot Pintarič. Pa pravi neka visoka nemška glava v Velikovecu, da mu je gosp. Treiber tridesetkrat ljubši kot Nagele. Ko je Nagele zvedel o tem, hotel je takoj odložiti vse časti in mesta, ki jih ima v Velikovecu. Z največjo silo so ga drugi Velikovčani preprosili, da je ostal. In Drava spet mirno teče!

Velikovec. Po božičnici na kvaterno sredo se je veliko Slovencev podalo k Aufmtu v Narodni dom, kjer se je razvila živahna veselica in zabava. Moški zbor (gg. Hornbek, Smodej, Poljanec, Serajnik, Uranšek) so nam zapeli par ubranih pesmi. Slišimo, da se bo letos v Narodnem domu, kakor lani vršila predpustna veselica.

Št. Rupert pri Velikovecu. Gospod urednik! V resnici Vam sme žal biti, da se niste potrudili k božični slavnosti, ki se je vršila na kvaterno sredo popoldan v naši „Narodni šoli“. Ej, to Vam je bilo veselja, da ga doživi človek malokje. V prisrčnih besedah so pozdravili navzoče najprej g. župnik Treiber; omenili so desetletnico, ki jo letos obhaja naša slovenska šola, ki nam je vzgled, da z vztrajnim, neumornim delom dosežemo veliko. Nastopili so za njimi fantiči in deklice, deklamirali lepe pesmi ter voščili dobrotnikom Narodne šole v zahvalo vesele praznike in srečno novo leto. Kakor ob drugih prilikah, tako je tudi letos cerkveni in otroški pevski zbor nam popeval vesele v srce segajoče pesmice. Igrati sta bili na dnevnem redu dve, namreč „Sv. Alojzij“ in „V gospodinjski šoli“. Nekateri stvari so nam v prvi igri predstavljali dečki prav lepo, v resnici ginljivo. — Le to je motilo in ni bilo prav, da so nekateri izgovarjali prethi in nerazumljivo. Dvorana je velika, poslušalcev smemo šteti gotovo nad 600, razumeli so dobro le v prednjih vrstah, v zadnjih pa slabeje, nekaterih reči skoraj nič. — Nepozabljiva nam ostane skupina

na konec igre, ki nam kaže Sv. Alojzija v njegovi slavi. To je bil najlepši prizor. Obilo smeha za vse je povzročila igra v „Gospodinjski šoli“. Dovršeno, jasno in razločno, da so razumeli vsi, so nastopale gojenke in nam znale pripovedovati toliko smešnih dogodbic, da bi bilo skoraj že smeha preveč. Kdo bi si mislil, da si napravijo iz navadne kuhinjske oprave kuharica tako umetno godbo. Ni prostora in časa, da bi natančneje opisal vso slavnost. Bil je to dan, ki prinaša šentruperski narodni šoli, še posebej častitim šolskim sestram vso čast. Prisrčna jim zahvala.

Mali Št. Vid pri Velikovecu. Dolžnost zahteva, da Vam naznamo žalostno nesrečo, ki nas je zadela s smrtjo rajnega Jurija Krieglina p. d. Klokarka na Gasinjah. Pokopali smo tega zares nenavadno pridnega kmeta na kvaterni petek dopoldan ob veliki udeležbi ljudstva. Bil je rajni skrbni oče, dober gospodar, dolgoletni ključar in dobrotnik naše cerkve. Stožilo se je nam, ko so g. župnik Poljanec v nagrobnici nam omenili vrline rajnega, ter ga postavili gospodarjem, še posej mladini v izgled. Ljubi Bog mu bo v nebesih gotovo milostljiv sodnik in plačnik za dobrote, ki jih je delil svojemu bližnjemu.

Smarjeta pri Velikovecu. V nedeljo, dne 17. dec. se je pri Laureju v Šmarjeti vršil ustanovni shod kmetijske podružnice koroške kmetijske družbe v Celovcu. Podružnica bo obsegala važenbersko občino, iz katere so dozdej nekateri kmetje bili vpisani pri družbi v Velikovecu. Udeležba je bila še precej velika. Najprej je došle pozdravil g. Nagele iz Velikovca. Za njim je govoril potovalni učitelj g. Šumi. Priznati se mora, da ta gospod veliko razume v gospodarskih rečeh. Govoril je o porabi mleka, priporočal posebno snago in rekel če je mogoče, naj se brigajo kmečki ljudje za mašine. Oglasil se je k besedi tudi domači g. provizor Rotter. Izrazil je željo, da bodi gospodarski list „Mitteilungen“ pisan bolj podomače in poljudno, kakor dosedaj; sploh pa se naj že skoraj enkrat za slovenske ude ustanovi slovenski koroški gospodarski list. Sternwirt in Šumi mu pritrdita, nekateri iz Malega Št. Vida mrmrajo. Za načelnika novi podružnici je bil izvoljen župan Kušar. Nekateri so hoteli imeti mladega Rajnekarja, kar pa ni bilo sprejeto.

Ovbre pri Velikovecu. Na božič, praznik rojstva našega zveličarja, so bili naši šolarji prav veseli, kajti božično dete je tudi naši šolski deci, katera je večina revnih starišev, prineslo veliko bogato božičnico. Dobrotljiva gospod in gospa Baron Helldorf sta obdarovala našo mladino tako obilno, da je po dokončani slavnosti veselo odkorakala pod vodstvom gg. učiteljev od Trojerjevga grada v našo šolo. Bog poplačaj blagorodnima dobrotnikoma in ohrani našo mladino v krščanskem duhu in nepokvarjeno. — G. dr. Janez Arneje prefekt v Marijanišču so na lastno prošnjo premeščeni iz Celovca k nam za provizorja. Na njihovo mesto v Celovec pridejo naš gospod provizor Jakob Rozman. Nam vsem je prav žal, da nas zapustijo g. Rozman. Malo časa so bili pri nas, in vendar so si pridobili s svojim obnašanjem spoštovanje vseh, celo nasprotnikov. Pa zgodi se volja višjih. Prepričani smo, da bodo novi gospod provizor pri nas srečno delovali in postali z nami zadovoljni. Tako morda vendar počasi dobi naša fara dobro ime. Nekateri Ovbrjani so sicer trmastii in imajo trde roge, če pa se jim kdo

postavi po koncu, pa jih hitro mine korajža; na drugi strani pa je v naši fari mnogo dobrih ljudi, ki duhovnika častijo in ubogajo. Pleveli pa nikjer ne manjka.

Djekše. Veseli nas, ker namerava Ciril in Metododa podružnica za Velikovec in okolico meseca januarja enkrat prirediti pri nas zborovanje. Prišli bodo dobri govorniki, ki nam bodo povedali mnogo poučljivega, v zabavo nam bodo popevali pevci vesele pesmi. Da bi le! — V nedeljo, dne 21. jan. popoldan ob 3. bo tukaj shod. Govorilo se bo: a. O verski in narodni šoli, b. Turki na Koroškem, posebno v Djekšah.

Žalostna smrt. Dne 29. decembra so v Steinfeldu na Koroškem potegnili iz Drave truplo ondotnega obč. tajnika. Glavo je imel prestreljeno, v roki pa je držal samokres. Vzrok samoumora je tale: Od župana je dobil nalog, odposlati 800 K. Drugi dan pride k županu in pravi, da mu je ponoči nekdo iz občin pisarne ukradel onih 800 K in še 140 njegovih. Ker ondi denarja navadno ne spravljajo, je padel takoj sum na tajnika, ki so ga prijeli. Ker pa prva in druga zaslizba in hišna preiskava ni imela uspeha, so ga izpustili. Dne 28. dec. bi se bila imela vršiti zopet preiskava. Zvečer 27. je še obiskal dve gostilni, potem pa se je odpravil od konca, češ da gre čakati sina na kolodvor. Doma je pustil nro in ključ. Na postaji ga tudi ni bilo. Iskali so ga brezuspešno, dokler ni Drava vrgla trupla na breg. Samoumor je izvršil, akoravno so njegovi sorodniki pokrili onih 800 K. Zapuščala bolno ženo in nepreskrbljene otroke.

Prevalje. Na novo leto je imelo kat. delavsko društvo božičnico v gostilni pri Steklju. G. predsednik Bervar pozdravi vse došle goste. Nato govori g. Leopold Abraham, ki poda nekaj lepih misli o novem letu. Proč z labkomiselnostjo, zapravljenostjo itd., ki so viri nesreče. Vir sreče pa je mirna vest. Sreča ni v uživanju. — Pevci zapojejo „Lepa naša domovina“, g. Abraham prednaša pesem „Veljave dom“. Nato se vršita še dve deklamaciji. Slavnostni govor je imel g. kanonik J. Dobrovc iz Velikovec o stanju delavcev pred Kristusom in po Kristusu. Med govorom se je zasvetilo v bajni luči lepo okinčano božično drevesce. Po govoru so se razdelili božični darovi delavcem. Vsak ud je sprejel darilo. Srečolov je vzbudil mnogo smeha. Nato se je vršila licitacija. G. tajnik Lavriac je pošteno napenjal grlo in kričal: Kdo da več? Hvala mu za trud! Vmes pa so nas zabavali pevci s Farc. G. predsednik je z zahvalo vsem došlim zaključil lepo slavnost.

Nevarnost za koroške Nemce. Dvojezičen napis je dobila orožniška kasarna v Spod. Dravogradu. Zato se nemški listi sedaj postavljajo na glavo in kriče, da je Spod. Dravograd v nevarnosti, da se posloveni. Preneumno!

Spodnji Dravograd. Z novim letom je otvoril v Narodnem domu trgovino z mešanim blagom narodni trgovec Ignac Fanče. Tako imamo sedaj poleg narodne gostilne tudi narodno trgovino. Naša narodna dolžnost je, da pridno zahajamo kupovat k temu narodnemu trgovcu. Izogibajmo pa se vseh takih nemčurških trgovcev, kateri se nam samo takrat prilizujejo, kadar prinesemo v njihove trgovine denar, druge krati pa nas imenujejo „bindišer trotel“, „bindišer tokar“ itd. Le tedaj bomo ukrotili naše narodne nasprotnike, ko bomo nehali jih pitati z našimi težko prisluženi denarji,

kateri jim tako dišije, a naš jezik pa jim smrdi.

Škocijan. Na praznik sv. Štefana popoldan je imela naša Ciril in Metodova podružnica zborovanje, ki se je sijajno obneslo. Velikanska udeležba od vseh strani je kazala, da ljudje Škocijan radi imajo. Zvesto smo poslušali gospode govornike. Dobrolovaški kaplan g. Kogelnik so nam v poučljivem govoru razlagali o novi spremembi volitve, o splošni in enaki volilni pravici. Seatvidski gospod provizor Smodej so nam pravili o žalostnih verskih razmerah na Francozkem, kjer teptajo katoličani sami na sodniji, na cesti, po šolah sv. križ, ker imajo framažoni v rokah vso oblast. Duhovnik mora med ljudstvo! Zanimiv je bil za Škocijance govor šentjurskega gosp. župnika Poljanca. Pravili so nam o našem rojaku Marku Hajnziču, ki je bil v 18. stoletju eden najboljših učenih mož in dober prijatelj slavnega vojskovođa princa Evgena. In igrali so nam naši fantje in dekleta, da smo se kar čudili. Kaj takega vidiš malokje. Vsa čast in hvala jim. Lepo ubrano petje so nam oskrbeli tokrat vrli fantje iz Dobrlevasi; imajo lepe glasove. Nismo zadnji v kalendaru mi Podjunčani!

Slovenji Šmihel. V Podgorjah pri Vogrinu so imeli prav žalostno božične praznike. Domači gospodar Val. Šervicelj je po neprevidnosti ustrelil svojega hlapca 18 letnega Tomaža Markic. Na kvaterno nedeljo popoldan pride hlapec od blagoslova domu, za mizo sedi pri malci, gospodar sred hiše natezuje nabito puško, po sreči se ta sproži in zadene mladeniča v vrat. Končano je mlado življenje pridnega hlapca, katerih dandanes toliko pogrešamo. Pokopali so ga na št. Štefanovo.

Iz št. Vida pod Juno. Žalost in veselje se na tem svetu zmiraj menjavata. Če pomislimo, koliko znancev in prijateljev nas je zapustilo lansko leto v naši fari, namreč 24, in med njimi so bili tudi naš skrbni in dobri dušni pastir Štefan Lasnik. Nasprotno nas veseli, da je bilo rojenih 39, torej 15 več, kakor jih je umrlo.

V Dobrlevasi se snuje bralno društvo. Ljudje so navdušeni. Mnogo uspeha in sreče!

Talsti vrh. Kot novoletno darilo o petindvajsetletnici borbe za slov. šolo je dobila naša občina svojo šolo — toda ali bo slovenska ali nemška, to se bo še le določilo. Ob enem se mora napraviti še šola na Šlempergu in čez pet let šola na Dobrijah. Kako dobra je vendar naša c. kr. vlada, ko nam privoli čez 25 let vendar enkrat šolo!

Velika družina. V Lesanah na Koroškem živi družina, ki je precej obilna. Že pred dvema letoma bi imela stari posestnik Gugenberger in njegova soproga praznovati zlato poroko; ker pa mati ni bila pri volji, je slavnost izostala. Imela sta 11 otrok, 2 sinova in 9 hčera. Od otrok jima je eden umrl, 9 pa jih je že v zakonu. Starca imata doslej 61 vnukov, od katerih jih je živih 49 in pa 5 pravnukov. Ker sta še oba krepka, je pričakovati, da doživita še več blagoslova.

Pod železniške vozeve je padel na postaji v Podkloštru neki 22 letni delavec. Kmalu nato je vsled groznih poškodb umrl. Isti dan bi bil imel biti stalno nameščen.

Osebnosti. Dr. I. Arnejc, prefekt v deškem semenišču v Celovcu, je zapustil dosedanje svoje mesto in postal provizor v župniji Vobre; na njegovo mesto pa je

prišel gospod Jakob Rozman, provizor v Vobrah. Za župnijo Goričja ves je prezentiran dosedanji ondotni provizor Karol Woblandt.

Iz drugih slovenskih krajev.

Četrte poušno potovanje kranjskih kmetovalcev priredi c. kr. kmetijska družba kranjska jeseni t. l. na južno Tirolsko in severno Laško v svrhu proučevanja vinstva in zlasti onnega kletarstva, ki je zlasti na južnem Tirolskem zelo gledano in razvito. Potovanje bo vodil deželni potovalni učitelj Fr. Gombač. — Na to potovanje že sedaj opozarjamo naše vinščake ter omenjamo, da se samoobsi umevno smejo pridružiti tudi Primorci in Štajerci. O potovanju in njega stroških priobčimo svoječasnno vse podrobnosti ter pripomnimo, da se bo potovanje vršilo konci meseca septembra t. j. tik pred našo trgatvijo.

Pri deželnozberski volitvi na Krajskem v kočevskem-ribski okraju je bil izvoljen kandidat slovenske ljudske stranke, dvorni svetnik Šuklje. Dobil je 1063 glasov. Njegov nasprotnik, kandidat liberalne stranke Dobnič pa samo 807 glasov.

Jesenice stojijo pred novimi občinskimi volitvami, za katere se pač ne zanimaje le Jeseničani, ampak rodoljubi po vsej slovenski domovini. Kakor je navadno, sumičili so liberalci katoliško narodno stranko, da se boče zvezati z Nemci ter jim izdati občinski odbor. Izkazalo se je, da je bilo to navadna liberalna laž, pač pa so se obrnili zadnji čas liberalci do voditelja jeseniških Nemcev, naj jim pomaga, in mu ponudili odborniška mesta v občinskem zastopni!

Največji betonski most v Avstriji. Betonski most čez Idrijo pri sv. Luciji je bil par dni pred Božičem popolnoma dovršen. O kaki nesreči ni govora, tudi ne o tem, da bi se bil načrt ponesrečil, ampak scedilo se je bilo v vodo kakih 8 metrov še ne utrjenega betona, ker je odpustila neka deska. Betonsko delo je bilo izvršeno v 24 urah. Hitro so vse popravili, in po 28 dneh zgradijo na obok popolno cesto. Podstavki bodo 3 ali 4. Most ima v primeru 55 m, na temenu je debelosti 55 cm. Ta most bo največji betonski most v Avstriji.

Miš pojedla 900 kren. Anton Vrabl v Tesnavesi imel je 900 kren v papirnatem denarju v neki robec zavutih in v omari shranjenih. Ko je pred kratkim hotel denar šteti, zapazil je, da je miš robec in denar razglodala, da so le mali koščki ostali.

Cirkus Barnum pride v Gorice iz Marsilje maja meseca s 600 ljudmi in 500 konji na dveh posebnih vlakih. V dveh urah bo postavljen ogromni šotor, ki bo pokrival 50.000 kvadratnih metrov. Tistih prirodnih čudežev ta cirkus nima več, zato pa bo predstavljal krvave boje med Rusi in Japonci in različne vratolomnosti. Lastnik je ameriški miliarder, ki mu je cirkus za šport. Vožnja iz New-Yorka v London ga je stala 300.000 frankov, pa je še 60 slonov pustil doma. Šel bo skozi glavna avstrijska mesta na Nemško.

Požar v Trstu. Dne 3. jan., kmalu po 10. uri zvečer, je ponočni čuvaj v tovarni Linoleum pri Sv. Andreju, Fran Jenč, zapazil, da gori v nekem manjem poslopju tovarne. Poslopje, v katerem je gorelo, služi za skladišče tapacerskega nazidnega papirja, zvanega „inkrušta“. Čuvaj Jenč je, zapazivši, da gori, takoj obvestil o tem vratarja Josipa Zadrznika. Ta je pa dal

pozvati tam blizu stanujočega naddelavca Karola Komsterja ter je s pomočjo tega takoj nastavljal stiri brizgalnice ter začel gasiti. Obenem je pa telefoničnim potom pozval na pomoč gasilce iz ladijedelnice sv. Marka in mestne gasilce. Prvi so prišli k požaru gasilci iz rečene ladijedelnice, a kmalu za njimi so prišli tudi mestni gasilci s tremi navadnimi in z brizgalnico na paro. No, v času dveh ur je bil požar popolnoma pogašen. A da se požar ni razširil na druga poslopja tovarne in sploh, da ni ogenj napravil večje škode — škoda namreč ni bila še ocenjena, a je jsko mala — se je zahvaliti le agilnosti vratarja Zadržnika in pa dejstvu, da mestnim gasilem ni več poveljeval inženir Pregler, ampak g. Paoli.

Razne novice.

Novo sleparstvo je izvrševala v Monakovem prav spretno neka ženska. Prišla je k nekemu mesarju, kupila sedem kil mesa, ter prosila naj ji dajo meso v pločevinat lonec, ki ga je nosila v predpasniku. Ko je mesar tako storil, se je spomnila, da je pozabila denar doma ter obljubila, da pride takoj z denarjem. Mesar pa ji seveda ni mogel toliko zaupati, temuž ji je rekel: „Postavite lonec tam-le na klop ter idite po denar.“ Poslušno je postavila ženska lonec na klop ter brž odšla, ž njo pa tudi velik kos mesa, ki ga je odnesla v predpasniku, ker lonec — ni imel dna.

Mož s srebrno kožo. V kliničnem tedniku se pripoveduje, da je neki 40 letni mož pred leti hudo trpel na nervoznosti. Zdravnik mu je zapisal kroglice, ki so imele v sebi srebrni nitrat. Srebrni nitrat, imenovan tudi hudičev kamen, je neka sol, ki se pridobiva z raztopljenjem srebra in soliterjeve kisline. Kroglice so dobro vplivale in mož jih je tudi mnogo povžil, ker so mu bolečine po vsaki zavžitosti kroglici odnehale. Moževo kožo pa je dobila v teku treh let tudi srebrni sijaj. Danes je koža na obrazu in rokah taka, kakor da bi bila res iz srebra. V moževe telesu se je namreč srebrni nitrat razkrojil ter se je srebro izločilo in fino porazdelilo.

Napeto razmerje med Rusijo in Nemčijo? „Times“ poročajo iz Peterburga, da provzročijo lahko vstaja v baltičkih pokrajinah mednarodne spore. Baje so zelo napete razmere med Rusijo in Nemčijo. Nekaj je vsekakor v zraku, ker je nemški cesar te dni tako čudno govoril, da na njegovem dvoru ni vojne stranke in če bi bila, bi on nastopil proti njej za mir. To je nekako tako, kakor so Japonci govorili pred vojsko... Pretekli ponedeljek so bili oddaljeni uporni Lebi kakih 12 km. od Rjevice. Kmečko prebivalstvo je bežalo v mesto. Oblasti so bile brez moči, ker so imele na razpolago le en eskadron dragoncev in 30 kozakov. Jako resen je upor v kurskem mestu Talsen. Prekucni so napadli vojaško orožnico in zaplenili 300 vojaških pušk. Nato so obstreljevali dragonsko vojašnico. Dragonci so bili prisiljeni, da so se umaknili, a so se kmalu vrnili ojačeni s pehoto in dvema topoma. Pri obstreljevanju iz topov je nastal požar, ki je uničil polovico mesta. — Iz Švice je odpotovalo 300 Baltov in Rusov v Rigo.

Aristokracija se imenujejo vsi oni, ki pravijo, da imajo plavo kri, torej plemeniti gospodje, grofje, baroni, knezi. V srednjem veku so imeli velik pomen, ker so imeli v rokah skoro vsa posestva in so se pečali

le z vojsko. Danes so pa brez pomena. Danes mora odločevati samo pridnost in znanost pri tem, kdo bo višje prišel. Seveda se današnja vlada še zelo ozira na plavo kri. Saj je znano, da je vsak takoj povišan, če ima le naslov barona ali kaj takega. To se bo moralo odpraviti. Kedar bodo v državi odločevali stanovi, ki morajo trdo delati za svoj vsakdanji kruh, to je kmetje, delavci, obrtniki in trgovci, bo to prenehalo. In še ena velika krivica se godi delavskim stanovom. Ti gospodje so navadno veleposestniki in imajo pravico pošiljati svoje poslance v državni in deželni zbor. Saj je znano, da v štajerski deželni zbor šestnajst veleposestnikov voli enega poslanca. Kadar bo to odpravljeno s splošno in enako volilno pravico, bodo plemeniti tisti, ki bodo več znali in ki bodo bolj pridni.

Leto kadilcev. Ravnokar je izšla statistika, koliko se je v Avstriji pokadilo l. 1904. Tobačni monopol v Avstriji je imel l. 1904. dohodkov 227 milijonov 584 tisoč 831 kron, iz tega je pa bilo čistega dobička 154 milijonov, za šest milijonov več nego l. 1903. Sport cigaret se je pokadilo eno milijardo in 681 milijonov, t. j. za 30 milijonov kron. To so velikanske številke, če se pomisli, da se je l. 1875. pokadilo vseh vrst cigaret le 48 milijonov, za kar se je takrat izkupilo 1 milijon 134 tisoč kron. Kmalu bomo lahko rekli, da živimo v stoletju cigaret! Dram se je l. 1904. pokadilo za eno milijardo 276 milijonov kron, za kar se je skupilo desetkrat več nego pred 10 leti za vse avstrijske cigarete. „Kratkih“ cigar se je pokadilo 485 milijonov, „damen“ cigaret 276 milijonov, viržink 171 milijonov. Tudi „memphis“ cigaret se je več pokadilo nego l. 1903, drugih vrst cigaret in cigar pa manj. Na glavo enega Avstrijca je prišlo l. 1904. za tobak 8 K 31 v.

Posledice vojne na Japonskem. V treh severnih japonskih pokrajinah grozi strašna lakota. Nad tri milijone ljudi nima za zimo nobenega živeža več. Govori se, da bo lakota zahtevala več človeških žrtev, kakor jih je pobrala rusko-japonska vojska. Preskrbeli so že obsežne odredbe. Vendar je vlada tako ponosna, da odklanja pomoč drugih držav. Vkljub temu se je sestavil pomožni odbor inozemcev.

Minister zunanjih zadev grof Goluhovski bode baje odstopil. Na njegovo mesto pride baje skupni finančni minister Buriam. Goluhovski je bil s svojo politiko zelo nesrečen in je bil vedno velik prijatelj trozveze, katero je sklenila Avstrija z Italijo in Nemčijo. In ravno ta dva naroda sta najhujša sovražnika Slovanov. Zato tudi politika Goluhovskega, ki je sicer tudi Slovan — on je namreč Poljak, ni bila prijazna Slovanom.

Kako se je mlinarjev Janko ženil.

(Marica Potoška.)

Hej, da ste ga videli tega Mlinarjevega Janka. To vam je bil korenjak od nog do glave, visoke, krepke postave, temnih kodrastih las, pod nosom pa tiste lepe brčice, na katere je bil Janko tako ponosen. Poleg mlinjive telesne lepote pa je bil Janko blag mladenič, ni bil sicer Bog ve kako izobražen, čitati in pisati se je naučil za silo v vaški

želi in to je po njegovem mnenju za njegov stan zadostovalo.

Očeta ni imel več, stara mati mu je gospodinjila v mlinu, ki ga je po očetu podedoval. Janko je svojo mater kot dober sin spoštoval in ljubil, a vsejedno je prišlo včasih do malega prepirčka med njima, zlasti ako mu je mati začela prigovarjati, naj si izbere družico za življenje, naj se oženi. To bi sicer ne bilo ravno težko; marsikatera vaška krasotica je rada skrivaj pogledala za lepim Jankom, toda kaj so bile njemu mar vse druge, ko se je njegovo srece že davno ujelo.

Brhka Štulčeva Nežika, hči najbogatejšega posestnika v vasi, je rojila mlademu mlinarju po glavi. Žal, da je bilo jako malo upanja, da jo pripelje kedaj kot gospodinjjo na dom. Dekle mu je bilo sicer naklonjeno, toda njen oče, ponosen bogataš, ni hotel o beraškem mlinarju — kakor je Janka nazival — nič slišati.

„Kadar bode imel poleg mlina lepo posestvo, tedaj naj popraša, dotlej pa nič!“ Tako je govoril navadno oče Štulec in pri tem je, žal, moralo ostati.

Ubogi Janko je na vse načine prepremišljeval, kako bi prišel do denarja, da bi razširil posestvo, a pravega vendar ni mogel iztakniti. Imel je sicer v Ameriki bogatega strica brez otrok, toda Bog zna, kedaj se boče denarnemu stricu poljubilo umreti? Sedaj je tudi naš Janko moral izprevideti, kako resničen je star pregovor: „Denar je sveta vladar“. Oh, ta denar, ta presneti denar!

Poleg vseh dobrih lastnosti pa je imel naš Janko vendar napako, bil je namreč silno praznoveren. V vse pripovedi o zakletih princezinjah in gradovih, katere je kedaj čul, je trdno veroval. Kolikokrat je sedaj mislil, kako lepo bi bilo, ko bi se mu sedaj prikazala kaka zakleta princezinja, katero bi on rešil. Seveda je vedno čul, da je rešena princezinja vzela potem rešitelja za moža, tega bi on seveda ne maral, pač pa bi zahteval v plačilo mošnjo cekinov, da bi potem moral zaslužiti izvoljenko svojega srca.

Bil je lep nedeljski popoldan, ko je Janko sam sedel na klopi pred mlinom ter čital. Čitanje mu je delalo sicer nekoliko preglavice, toda ako so v knjigi tako zanimive stvari, se človek še nekoliko potrudil. In zanimiva, zlasti za Janka, je bila knjiga, katero si je izposodil od starega cerkovnika. Kaj je stalo vse tu notri! O starih podrtih gradovih, kjer so zakopana neizmerna bogastva, o krasnih princezinjah, katere so hudobne čarovnice zaklele v strupene kače, ostudne žabe itd. Janko se je spomnil, da je čital nekoč o mladeniču, ki je srečal o polnoci na potu grdo žabo, katera ga je ogovorila in mu razodela, da je zakleta kraljičina, katero lahko reši s tem, da jo poljubi. Obljubila mu je neizmerno bogastvo, a mladenič se je ostudna krastača gajusila, morda ga je bilo tudi nekoliko strah ter je pobegnul.

„Ej, jaz bi ne bil tako neumen“, mislil si je Janko, „ko bi mene hotela srečati taka žaba!“

Tu mu šine v glavo posebna misel. Ne daleč od mlina na Štulčevem travniku je bila velika mlaka, ki se niti v največji vročini ni posušila. Od tam je domel vsak večer mogočen koncert skokonogih prebivalcev v mlaki. Tam je žab kar mrgolelo.

„Kaj, ko bi bila med njimi kaka zakleta princezinja?“ mislil si je Janko,

„kako lahko bi jo rešil ter postal bogat“. Vedno bolj in bolj mu je ugajala ta misel in ko je slednjič prišel večer ter se vlegel mrak na zemljo, je Janko za trdno sklenil, poskusiti svojo srečo pri žabji mlaki. Nestrpno je čakal najjste ure, in ko je stara stenska ura konečno hrehčeče nabila najjst, napravil se je na pot. Iz vasi se je čulo vriskanje in prepevanje fantov. Mesec je svetil, da je bilo jasno, kakor po dnevi. Janko se je skrival za drevesa, da bi ga nihče ne opazil, ko pa je prišel na travnik, vlegel se je na trebuh ter tako plezal dalje. Kmalu je bil pri mlaki, toda princezinje žabe so ga že opazile ter jele jedna za drugo skakati v vodo.

„Eh, naj le skačejo, to so tako le navadne žabe“, mislil si je Janko, ležeč v travi. Zdajci začuje Janko po travniku neko lomastenje. Bilo je, kakor bi nekdo prihajal. Stisne se še bolj v travo ter poslušaj. Šum je prihajal vedno bližje in bližje in nazadnje je Janko opazil dva krepka možaka, ki sta prihajala po travniku; kmalu je mogel razumeti njun pogovor.

„Če le psa ni pri hiši“, dejal je prvi, silen hrust z debelo gorjačo v roki, „da bi naju izdal“.

„Psa ni, tega sem gotov, ker sem po dnevu vse ogledal, blapci in domači sin so šli na vas, ker je nedelja, doma je le stari gospodar in ženska, torej sva gotova.“

„Vraga, stari Štulec je še krepak možak, in če bi začel klicati na pomoč?“

„Poskusi naj! Zgrabim ga za vrat, da pozabi dihati!“

Več Janko ni mogel razumeti, toda to je bilo dovolj. Štulecova družina in seveda tudi Nežika, njegova Nežika, je v nevarnosti. Kaj storiti? Iti v vas klicat na pomoč, je prepoznal, ker je predaleč, lopova bi med tem lahko v miru svoj namen izvršila. Za premišljevanje ni bilo časa, treba bi bilo hiteti. Vstati si Janko ni upal, ker bi ga potem roparja lahko opazila, plazil se je torej na trebuhu ležeč naprej, kolikor se je dalo hitro, tu pa tam je dvignil glavo se ter pogledal za roparjema, ki sta bila že blizu sosedove hiše. Janko se je ves tresel v razburjenosti, zaklicati ni smel, s tem bi rokovnjača opozoril na se. Pogledal je zopet kvišku, ha, roparja sta bila že pri hiši, obstala sta za hip pred hišo, potem pa izginila za voglom. Bliskoma je bil sedaj Janko po koncu ter hitel, kolikor so mu moči dopuščale. Ves zasopljn je prihitel do Štulecove hiše. Pred hišnimi vrati stal je velik senen voz, temu je Janko izdril ročico ter se pozorno plazil ob zidu dalje. Na vogalu hiše stala je velika starodavna lipa, v njeni sencu se je Janko vstavil, tu ga roparja ne bodeta tako lahko opazila. Pozorno je gledal okrog sebe. Aba, tam le pod oknom Štulecove spalnice stal je ropar, njegov tovariš pa je ravno v tem hipu plezal po lestvici, kajter sta postavila k oknu. Bil je skrajni čas, bliskoma je stal Janko pri roparju ter ga še, predno se je ta zavedel, mahnil z ročico po butici. Tolovaj je zakričal ter se prijel za glavo, a koj na to se je ko snop zvrnil na tla.

„Štulec! oče Štulec!“ kričal je Janko na vse grlo, „roparji, tatovi, pomagajte!“

V tem hipu je skočil drugi ropar z okna, Janko je zamahnil z ročico, toda nasprotnik je bil urnejši, v mesečnem svitu je zablestel nož in težko ranjen se je zgrudil Janko na tla. Ko se je zopet zavedel, ležal je na mehki, belo pognjeni postelji, Štulec je stal poleg njega.

„Hvala ti, Janko, ko bi tebe ne bilo, bili bi me vrage okradli, žal da nam je jeden všel, jednega pa imamo zvezanega, poslal sem že po orožnike.“

Janko je le pokimal ter se oziral po sobi.

„In Nežika, prašal je, ali se ji ni nič zgodilo?“

„Nič, nič, zunaj v kuhinji je, čakaj, jo pa pokličem.“

Oče Štulec je odšel in koj nato je prišla Nežika v sobo.

Janko je bil sedaj ves srečen. Štulec je odločno zahteval, da ostane toliko časa v njegovih hiši, da ozdravi, v malin pa je dal svojega blapca, da je pomagal Jankovi materi. Toda prišle so druge sitnosti. Ko je Janko ozdravel, moral je kot glavna priča v mesto pred sodišče. Ko ga je sodnik vprašal, kaj je delal oni večer tam na travniku, postal je rdeč kot kuhan rak. Ali naj sedaj pove, da je iskal med žabami zakletih princezinj? Vsa kri mu je stopila v glavo. No, gospodje so si njegovo zadrego drugače tolmačili. Fant je mlad, mislili so si, gotovo je hotel nekoliko povasovati.

Ko je bila obravnava končana, povabil je Štulec Janka, naj prisede k njemu na voz. Ta je seveda z veseljem ubogal.

Štulec je bil izvanredno židane volje, šalil se je z Jankom ter ga vedno z nova popraševal, kedaj in kje se misli ženiti. Ubogi Janko je bil v zadregi, seveda prilika je bila lepa, a vendar si ni upal prositi Štulca za Nežiko.

Ko sta se pripeljala do mlina, hotel je Janko skočiti z voza, toda Štulec ga je obdržal za rokav.

„Ne bo nič dečko! Sedaj pojdeš z menoj. Hej, mati!“ vpil je nad mlinarico, ki je ravno stopila na prag, „prisedito še vi, pojdemo snubit. Za Janka je že čas, da si poišče gospodinjo. No, le hitro!“ kričal je, ko je videl, da se mlinarica obotavlja. Ta je morala končno hote ali nehote ubogati.

Štulec je pognal in kmalu se je voz ustavil pred njegovo hišo. Na pragu je pa stala Nežika ter ga pričakovala.

Kakor dvajsetletni mladenič skočil je Štulec z voza ter potegnil Jankota za seboj ter ga potisnil proti hčerki. „Na, tu ga imaš“, dejal je krohota se, „ako te sploh hoče.“

Janko je bil radosti ves iz sebe. „Oče, ali res?“ vprašal je Štulca.

„No, seveda!“ odvrnil je ta dobrohotno, „rešil si mi premoženje in morda tudi življenje, nekoliko ti moram biti hvaležen.“

Janko je glasno zavriskal ter objel zardelo Nežiko.

„Alo, sedaj pa v hišo“, dejal je Štulec dalje, „da trčimo na zdravje ženina in neveste.“

Nekaj tednov pozneje praznovali so veselo svatbo. Ko je presrečni Janko sedel ob strani svoje mlade ženke za mizo, dejala je ta:

„Ti, Janko, sedaj mi pa povej, kaj si oni večer iskal na našem travniku?“

Janko je zopet postal rdeč, a slednjič se je vdal in povedal. Nežika mu je smehljaje obljubila, da bode molčala, toda — ženske! — še tisti dan so se svatje krohotali na vse grlo ter zbadali in popraševali Jankota, zakaj ni rešil zaklete princezinje. Ta se je smejal ter dejal:

„Ali je mar nisem? Saj sem dobil mojo Nežiko, ki mi je ljubši, kakor vse zaklete in nezaklete princezinje.“ „Prim. List.“

Nikdar več v življenju!

Cene v goldinarjih.

- 1 rjuha (prt) brez šiva, velik 80
- 1 odeja iz Himalaja volna 1'10.
- 1 odeja, živana, z volno napolnjena, velika 2'40.
- 1 atlas satin odeja, velika, dobro z volno napolnjena 3'50.
- 1 posteljna predproga, komplet velika 40.
- 1 slamnica (Strohsack) iz dobrega cviliha —80, 1'10.
- Angin za napoljevanje perja 80 cm šir. 1 m 32.
- Angin za napoljevanje perja 120 cm širok 1 m 36, 45.
- Atlas-Damast gradl, rižast ali rožnat, 90 cm širok 1 m 30.
- Atlas-Damast gradl, rižast ali rožnat, 120 cm širok, 1 m 50.
- Pukano perje brez prahu 1 kg 1'—, 1'20 in 1'60.
- Obrisalke za gospodinjsko pripravo, pol ducata 1'10.
- Obrisalke za posodo, pol ducata 65.
- 1 namizni prt iz belega damasta, 1'10.
- 1 namizni prt, barvan, velik, 45, 65, 80.
- Servijeti, beli, platneni, pol duc. 90, 1'—.
- Zepni robci, beli ali barvani, 1 ducat 80, 96.

Vzorci se pošiljajo brezplačno in poštine prosto.

- Močno platno, belo, 20 m, 3'60.
 - Vojaško platno, belo, 20 m, 4'20.
 - Domestik platno, 20 m, 5.—.
 - Pisani oksfort, močen, 1 m 25.
 - Rujavo platno, močno, 1 m 20.
 - Modni barhent, debel, 1 m 22.
 - Močni šifon, 1 m 18.
 - Šifon, jako dobro in fino blago, 1 m 26.
 - Obrisalke, platnene, 1 m 20, 22, 26.
 - 1 obrisalka (frotier), bela, z lepimi reki 25.
 - Ženske nogavice, tople, 1 par 20.
 - 1 ženska jegrova srajca, topla 65, 80, 90.
 - 1 ženska srajca iz dobrega platna 45, 60.
 - 1 ženske jegrove hlače, tople 68, 80.
 - Moške nogavice, tople, 1 par 20, 25.
 - 1 jegrova moška srajca, topla, z ovratnikom ali brez 70, 80, 90.
 - Srajca iz vojaškega platna 75.
 - Oksford srajca, močna 77, 85, 95.
 - Mollinos srajca, močna, 74.
 - 1 jegrove moške hlače 80.
 - Moške spodnje hlače iz rujavega platna 50.
 - Moške spodnje hlače iz cviliha 50.
 - Moške spodnje hlače iz plavega barhenta, tople 50.
 - 1 moške hlače iz zimskega cajga, velike, 1'60, 1'80.
 - 1 predpasnik iz lincerskega druka, za nošo na obeh straneh 48.
 - 1 predpasnik iz črnega olota, jako lep 80.
 - Predpasniki za otroke (Schliefeschürzen) močni, iz pisanega perkala, se da prati
1	2	3	4	5	6 let.
80	85	88	42	46	50 kr.
- 1 matracca, enodelna, z afrikanško travo napolnjena 6'—.
 - 1 matracca, tridelna, z afrikanško travo napolnjena 7'—.
 - 1 matracca, zimnata, (Rosshaarmatratze), tridelna, 20 — in 25'—.
 - 1 konjska koca, velika, 90, 1'40, 2'50, 3'—, 4'— in 5'—.
 - Delavske obleke iz plavega platna ali cviliha (Schlosserauzüge) 2'80.
 - 1 modna kravata, svilnata, dolga 30, 35, 50
 - 1 par manšet, beli ali pisani 25.
 - 1 šifon srajca, fina 1'—, 1'30.
 - 1 naprsje, belo ali pisano 30, 35.
 - 1 šifon spodnje krilo 1'70, 2'10.
 - 1 klot spodnja krilo 1'80, 2'50.
 - Dežnik za gospode ali gospe 1'40, 1'80.
 - 1 svilnati robec 85, 1'10, 1'30, 2'—.
 - 1 šal, volnati 50, 70, 90, 1'20.
 - 1 šal, svilnati, fini 1'80, 1'60, 3'— 2'50.
 - 4'50 m volne za žensko obleko, v vsaki modni barvi, stane 1'80, 2'25, 3'70.
 - 8'10 m sukna za moško obleko, trpežno blago 3'40, 4'50, 5'60.

Manufakturna trgovina

pri

„pri Amerikancu“
Alojzij Gnišek
 Maribor, Glavni trg.

Za naročila zadostuje tudi dopisnica.

Pozor! Čitaj!
Bolnemu zdravjel

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

Pozor! Čitaj!
Slabemu — moč!

Pakraške kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjujejo mrzlico in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse bolezni na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **Peter Jurišić, lekarnar v Pakracu štev. 101, Slavonija.** — Denar se pošilja naprej ali s poštnim povzajem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto):
12 stekleniče (1 ducat) 5 K, 24 stekleniče (2 ducata) 8 K 60 v, 36 stekleniče (3 ducati) 12 K 40 v, 48 stekleniče (4 ducati) 16 K.
Manj kot 12 stekleniče se ne razpošilja.

Slavonska zel: Se rabi z vprav sijajnim in najboljšim uspehom proti sušici, zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamoklosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bodanju, kataru in odstranjuje goste slime ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih bolečinah. — Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 K 40 v; 4 originalne steklenice 5 K 30 v; 6 originalnih steklenic 8 K 20 v.

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prošna, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom: 17 11—26

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Čitaj! — Naroči! — Ne bo Ti žali!

Skrb vsake gospodinjice je posvečena družinski blaginji!

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

Je po Kathreinerjevem načinu svojega proizvajanja okusna, zdravju v prospeh in poceni, ima torej neprecenljivo prednost za vsako gospodinjstvo!

Poudarjajte pri nakupovanju izrečno ime Kathreiner in zahtevajte le izvrstne zavoje z varstveno znamko župnik Kneipp.

Zahvala in priporočilo.

Vsem cenj. odjemalcem rožnih vencov, katerih sem 1087 razposlal in vsem, ki so me v mojem novem podjetju s skioptikonom na kakšen koli način podpirali, kakor tudi sl. občinstvu, ki je posebno v nekaterih krajih moje predstave tako mnogoštevilno obiskalo, da so bile sobe premajhne, izrekam najprisrčnejšo zahvalo. Želim vsem prav srečno novo leto in se priporočam i v prihodnost, obljubjuoč pri rožnih vencih najboljšo postrežbo, pri podobah pa zmiraj kaj novega in mičnega.

Velespoštovanjem udani

Jos. Stebih,
pravnik.

Hum — Ormož, dne 8. jan. 1906.

Svoji k svojim!

Slovenci, podpirajte samo obrti in gostilne somišljenikov, narodnjakov! — Ogibajte se trgovin nemškutarjev in naprejbedakov!

Oklice.

A 128/5
60

Od c. kr. okrajne sodnije v Ljutomeru se naznani, da se bodo v zapuščini po dr. Ivanu Farkaš na predlog g. dr. Franjo Rosina kot izvrševalcu oporoke sledeče neprimičnine s pritlikino vred po spodaj določeni izklicani ceni javno dražbale in sicer: vlož. št. 42 k. o. Ljutomer izvzemši stav. parceli štev. 78 in 49 (h. št. 65/66) po 19520 K v ostalni vrednosti po 4185 K 93 h.

vlož. št.	223	kat. obč.	Ljutomer	za ceno po	129 K 04 h
" "	244	" "	" "	" "	255 K — h
" "	253	" "	" "	" "	1382 K 16 h
" "	247	" "	" "	" "	1018 K 02 h
" "	35	" "	Gomila	" "	1127 K 46 h
" "	2	" "	Sternac	" "	1697 K 62 h
" "	3	" "	Hermanec	" "	4887 K 48 h

s tem, da se na predlog izvrševalca testamenta dr. Franjo Rosina, po katerem bi se k dražbi samo smeli kupei slovenske narodnosti dopuščati ne bo ozir jemalo, ker ta predlog protivi koristi kurandije Louise Pusterl.

Za dražbo se določa narok na dan

31. januarja in 1. svečana 1906 predpoldan ob 8. uri v Ljutomeru v stanovanju št. 65. — Ponudki pod gori imenovano ceno se ne sprejmejo. Znesek dražbe se more pri sodnji položiti.

Dražbeni pogoji se lahko pri sodnji v sobi št. 4 pregledajo.

C. kr. okrajna sodnja v Ljutomeru,
dne 30. decembra 1905. 3 (1)

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

11—13

Dunajska cesta 19. * v Medjatovi hiši v pritličju * Dunajska cesta 19.

vsprejema:

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbi in
3. za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaji.

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer se ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavlja spostovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamoč zavarovancem popolno varnost.

Glavno poverjeništvu za Šped. Štajersko in Koroško pri gospodu Augustinu Weigl, Maribor.

Edina domača zavarovalnica! — Svoji k svojim!